

G. Grass írása* magyarul, kommentárral

Egy svájci barátom révén végre eljutott hozzám is Günter Grass sokat emlegetett és támadott művének magyar változata. Egyébként a vers nem különösebben értékes (s ez aligha a fordító hibája); inkább moralizáló politikai „szöveg”, mint valódi szépirodalmi alkotás. Mivel azonban fontos és aktuális problémákat feszeget, ráadásul egy Nobel-díjas, balliberális alapállású, exhibicionista, groteszk, obszcén és egyéb polgárpukkasztó eszközöket is gyakran használó német írta (aki Izraelhez való kötődését itt sem tagadja meg!), ezért fölkapta a világhír.

Mindent összevetve, föltétlenül Grass becsületére válik, hogy viszonylag nyíltan és igazságosan (bár az irániakat kissé leminősítve „tapsnépek”, míg vezetőit „szájhősöknek” nevezi!) szólt egy olyan témáról, amit bolygónk „szalonképes” művészei és politikusai, merő gyávaságból, rendre a szőnyeg alá söpörnek.

Tegyük azért hozzá, hogy neki is csak 84 évesen jutott eszébe, hogy a korábbiakhoz képest más húrokat pengetve, csendes elszántsággal szembezálljon az emberiség zömét megrongosító és tönkretévő gonosz globalista áramlatokkal, amikor már nincs semmi vesztenivalója. Mert bizony nem oly réggé még ő is a kritikátlanul hozsannázók, ugyanakkor a hangos, holokauszos önostorozók táborába tartozott. (Ha fiatalabb korában is hasonlóképpen cselekedett volna, mint most, akkor bizonyára egy elhallgatott, üldözött, névtelen senki lenne, nem pedig ezerszer ünnepezt és kitüntetett szerző.)

Mellesleg Grass - miután számos „mértékadó” fórumon antiszemita-nak bélyegezték - példátlan gyorsasággal kitiltották Izraelből, ami kitűnően jellemzi ezt a fenyegetően mellődöngető, terrorisztikus, parányi gyűlöletállapot. Megvilágítva azt is, hogy a zsidók bárkit azonnal sárba rántanak - előző „talpnyalói érdemeitől” függetlenül -, ha a legcsekélyebb mértékben bírálják őket.

Ezek előrebocsátásával lássuk magát a „medvét”.

Siklósi András

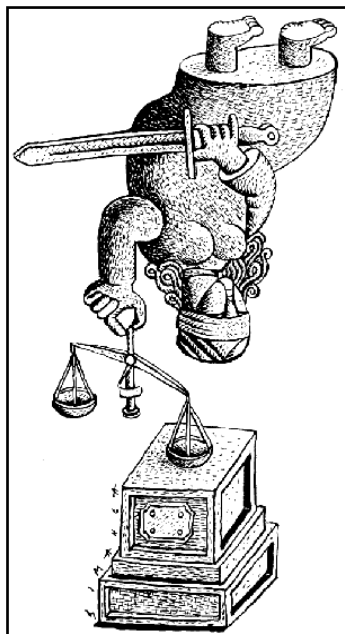
Günter Grass:

Amit el kell mondani

Miért hallgatok, miért hallgattam el oly sokáig, mi nyilvánvaló, haditervekben kifőzött elmélet, melynek végén mi, a túlélők legfeljebb lábjegyzet lehetünk.

Ez az állítólagos első csapás joga, mely kioltaná a szájhősök igájába szervezett és irányított iráni tapsnépet csak azért, mert e hatalom árnyékában atombomba építését vélik látni.

De miért tiltom el magam, hogy nevén nevezzem, ahol évek óta - bár titkon - hatalmas nukleáris erő dagad, ám minden ellenőrzés híján?

Általános csend honol e tény felett, mely hallgatást magam is elfogadtam, e csend nehéz hazugságom, kényszerem,

hiszen azon mód, mikor megtöretik, az ítélet - „antiszemitizmus” - készen áll.

Most azonban, mikor hazám, melyet saját ősbűne követ utánozhatatlanul, és azt

újra meg újra rajta számon kérik, csakis üzletileg persze, ügyesen forgatott

szóbeszéddel jóvátételle nyilvánítottam, egy további tengeralattjárót ad el Izraelnek,

egy olyat, melynek tulajdonsága mindent

elpusztító robbanófejeket célba löni amoda, hol

bizonyítatlanul egyetlen atombomba volna,

melynek majd végső bizonyossága az aggodalom oka,

mondom, mert mondani kell.

De miért hallgattam eddig?

Mert úgy véltem, származásom soha le nem mosható szegényével tiltja a tényt, igazság mondását Izraelről elvárni, ez országtól, melyhez kötődöm,

s kötődni fogok.

Miért most mondom,

öregem, utolsó csepp tintámmal: Izrael atomhatalma veszélybe sodorja a világ amúgy is törekeny békéjét?

Mert ki kell mondani azt,

ami talán holnap már késő lehet: mi - épp eléggé terhelt németek - gyaníthatóan bűnsegédek lehetünk, a szokásos mentegetőzések pedig erőtlének.

Beismerem: nem hallgatok tovább, mert elegendem van a Nyugat álságából, és csak remélhetem, hogy sokan törnek meg a csendet, mert a közelgő veszélyt elkerülendő, az ezt okozókat fel kell szólítani erőszakosságuk megszüntetésére, követelve, hogy állandó, meg nem akadályozható ellenőrzés mellett az iráni atomberendezéseket egyaránt nemzetközi hatóság felügyelete, és e két ország kormánya tarthassa szemmel.

Csak így segíthetünk Izraelnek és Palesztinának,

mi több, minden embernek, kik ezen az örület bitorolta területen szorosan egymás mellett, egymásra acsarkodva élnek, végül magunkon is csak így segíthetünk.

(Fordította: Szutrély Péter)

*G. Grass írása megjelent a „Süddeutsche Zeitung” 2012. április 4-i számában, majd a világ számos vezető lapjában.

Forrás: Siklósi András: <http://nemenyi.net/default.asp?SID=1&Cal=&AID=0&Direkt=98134>

G. Grass írása a Szilaj Csikó alkotógárdájának fordításában

Günter Grass: Nem Irán, hanem Izrael veszélyezteti a világékét - a zsidók már antiszemitáznak.

Günter Grass irodalmi Nobel-díjas német író a világéke veszélyeztetésével vádolta meg Izraelt egy versben, amely szerdán jelent meg, és széles körben bírálatokat váltott ki.

Az iráni konfliktus témáját feldolgozó, Amit el kell mondani (Was gesagt werden muss) című versében Grass kifejtette: Iránban egyetlen egy atombomba létét sem sikerült bizonyítani, Izrael nukleáris potenciálja viszont egyre nagyobb, és ugyan nem titokban gyarapodik, de ellenőrizetlenül. A zsidó állam így veszélyezteti az egyébként is törekeny világékét, amit feltétlenül el kell mondani, mert előfordulhat, hogy holnap már késő lesz.

A német Süddeutsche Zeitung, az olasz La Repubblica és a New York Times által közölt verset "természetesen" máris bírálják a kritizálhatatlan zsidók, Izrael berlini nagykövetsége szerint például az alkotás "az antiszemita hagyományhoz illeszkedik".

(MTI nyomán)

A mű magyarul, a Szilaj Csikó alkotógárdájának fordításában

Günter Grass:

Amit ki kell mondani

Miért hallgatok, hallgatom el régóta, ami nyilvánvaló: hadgyakorlaton gyakorolják; s melyhez minket, túlélőket, jobb híján lábjegyzetként csatolnak.

A jogosnak vélt első csapás kiirthatná az amúgy egy szájhős leigázta, szervezett ujjongásra ösztökélt iráni népet, csupán azért, mert úgy vélik, hogy atombomba előállítására képes.

De miért tiltom meg magamnak, hogy nevén nevezem azt a másik országot, amely évek óta növeli - jóllehet titokban ?

nukleáris potenciálját, csak épp figyelő szemek nélkül, mert őt nem szabad vizsgálni?

E tény általános elhallgatását, melynek én is alávettem magam, nyomasztó hazugságnak és kényszernek érzem,

amely büntetéssel fenyeget, mihelyst figyelmen kívül hagyják; az ítélet szokványos: "antiszemitizmus".

Most azonban, hogy hazám ? melynek példátlan bűneit újra és újra felhánytorgatják - ismét és csupán üzleti megfontolásból (igaz, ékesszólóan: jóvátételként elkönyvelve)

Izraelnek újabb tengeralattjárót készülni szállítani, még hozzá olyat, hogy a mindent elpusztító robbanófejeket oda irányíthassák, ahol egyetlen atombomba létezése sincs bizonyítva, s bizonyítékként csupán a tőle való félelem szolgál, most kimondom, amit ki kell mondani.

De miért hallgattam eddig?

Mert úgy véltem, származásom, melyre letörölhetetlen szeplő tapad, tiltja, hogy ezt a tényt nyilvánvaló igazságként

Izraelről feltételezzem, melynek elkötelezett híve vagyok és maradok.

Miért csak most mondom, vénségemre, fakuló tintámmal:

Izrael atomhatalomként veszélyezteti az amúgy is törekeny világékét?

Mert ki kell mondani azt, ami holnap talán már késő, azért is, mert mi - németként, elég teherrel a vállunkon -, olyan bűnt követnének el, amely előre látható, s ezért bűnrészeségünk alól semmilyen szokásos kibúvóval ki nem bújhatunk.

Bevallom: azért nem hallgatok tovább, mert torkig vagyok a Nyugat képmutatásával, s remélem, sokan mások is megtörik a hallgatás csendjét,

s felszólítják a látható veszedelem okozóját,

hagyjon fel az erőszakkal, s ahhoz is ragaszkodnak majd, hogy mindkét ország kormánya engedélyezze:

az izraeli atomerőt és az iráni atomerőműveket egy nemzetközi hatóság akadálytalan és állandó ellenőrzés alatt tarthassa.

Csakis így lehet segíteni mindenkin, izraelieken és palesztinokon, sőt, az örülettől megszállott térség összes lakóján,

kik örök ellenségeskedésbe összezárva élnek,

? s végső soron saját magunkon is.

(fordítás: szilajcsiko.hu)